

PRINCIPI I

*El dret a la igualtat,
sense distinció de raça,
religió o nacionalitat.*

Les peles de la lluna

GUSTAVO MARTÍN GARZO

En aquell país, en arribar la primavera, les dones posaven un ou, blanc, perfecte, de tacte vellutat, i s'asseien a esperar que el nen nasqués.

Era tan bonic aquest ou, que elles l'havien de tenir tot-hora a les mans. Dormien amb ell, i en apagar el llum sentien un cant misteriós que no sabien d'on venia, ni si l'escoltaven en somnis.

Tenien aquells ous amb elles durant tres llunes. Quan arribava la tercera lluna, els portaven al bosc en una cerimònia molt bonica, en què s'adornaven amb flors i s'acompanyaven amb bonics cants.

Lavors, deixaven els ous en una clariana i tornaven a casa seva, ja que aquells nens necessitaven el secret per néixer.

Esperaven llavors una lluna més, i quan hi tornaven, els nens ja havien nascut. La clariana del bosc era plena de les closques buides, que a la llum de la lluna tenien una blancor immaculada.

Les peles de la lluna, en deien d'aquelles closques.

Lavors es quedaven molt quietes esperant.

Se sentia en aquell moment un cant, i un altre més, i un altre, que venien de tots els racons del bosc. Eren els cants dels nens que anaven a trobar les seves mares. Uns tenien escames; altres, aletes i cua; altres, plomes com les dels ocells, ja que durant el temps que havien estat al bosc havien pres les qualitats dels animals que hi havia en aquest lloc.

I les mares de seguida identificaven els seus nens per la seva forma de cantar, ja que aquest cant era el mateix que havien escoltat en els seus somnis, quan encara eren dins els ous i elles els tenien a la nit en els seus llits.

I cada una s'enduia el seu sense importar-li com era. Començava llavors aquell món de carícies, petons i cures que era la criança dels nens. I a poc a poc aquests anaven perdent escames, plomes i crestes i es transformaven en éssers humans.

No vol dir això que es tornessin iguals, ja que cada un conservava en el seu caràcter les qualitats de l'animal que l'havia acompanyat al bosc. De manera que si un havia viscut amb un ratolí, era un nen molt entremaliat; si un altre s'havia fet amb un gat, tenia els ulls esquinçats; si una nena havia estat amb una merla, la seva veu era molt bonica, i la seva pell negra, i si havia estat un peix el que havia tingut cura d'una nena, aquesta volia estar tothora a l'aigua i movia les mans i els peus com si fossin unes aletes i una cua.

No hi havia un món on els nens fossin alhora tan diferents i tan iguals com aquell. Diferents, perquè al bosc cada criatura té una aparença diferent i la seva pròpia manera de ser; iguals, perquè els cants amb què havien cridat les seves mares s'assemblaven entre si com els ous dels quals havien nascut. I tots tenien el mateix cor.